

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas "Aušra"

2025 m. vasaris

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS 2

Šlovingi krikšto už mirusiųjų rezultatai.....2

BIBLIJOS STUDIJOS 19

Tinkamai melstis 19

Jonas Krikštytojas 23

Turtingas jaunuolis.....26

Palyginimas apie avis ir ožius.....29

Pažvelkite į Šventojo Rašto citatas savo Biblijoje!

Šlovingi krikšto už mirusiuosius rezultatai

***"Kaip visi miršta, nes visi priklausome Adomui,
taip kiekvienas, priklausantis Kristui, gaus naują
gyvenimą."***

1 Korintiečiams 15:22

Mažai kas paneigs, kad visa žmonija yra mirusi arba miršta. Paulius mūsų įžanginėje eilutėje aiškina, kad tai prasidėjo nuo pirmojo žmogaus, Adomo. Taip atsitiko dėl to, kad Adomas nepakluso dieviškajam įstatymui. (Pr 2, 16-17; 3, 17-19). Iš esmės visas 15-asis 1 Korintiečiams skyrius pateikia patikinimą, kad mirusiems bus suteikta galimybė visiškai sugrįžti į gyvenimą per prisikėlimą.

Paulius paaiškina, kodėl taip yra: "Kaip mirtis atėjo į pasaulį per žmogų (Adomą), taip ir prisikėlimas iš numirusių prasidėjo per kitą žmogų. (Jėzus Kristus) (21 eilutė). Čia mums primenama, kad būtent žmogus Kristus Jėzus atpirko pasaulį iš mirties, o tai

atitinka paties Jėzaus žodžius, kai Jis sakė, kad atiduos savo kūną "savo kūną, kurį atiduosiu už pasaulio gyvybę". Jono 6, 51.

Apaštalas pavartojo žodį "išpirka", norėdamas apibūdinti šį Dievo plano bruožą - išlaisvinti žmogų iš mirties pasmerkimo. Jis rašė: „Tai gera ir patinka Dievui, mūsų Gelbėtoji, kuris nori, kad visi būtų išgelbėti ir suprastų tiesą. Juk yra vienas Dievas ir vienas Tarpininkas, galintis sutaikinti Dievą ir žmoniją per žmogų Kristų Jėzų. Jis atidavė savo gyvybę, kad visiems išpirktų laisvę". 1 Timotiejui 2, 3-6

Graikų kalbos žodis, kuris Naujajame Testamente verčiamas kaip "išpirka", reiškia "kainą, kuri turi atitikti", "išpirkimo kainą". Žmogus Jėzus Kristus, kuris, kaip skelbia Raštai, buvo "šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių", atitiko tobulą žmogų Adomą, sukurtą pagal dieviškąjį paveikslą. (Žyd 7, 26; Pr 1, 26-27). Būtent Adomas, nusižengdamas dieviškam įstatymui, atnešė mirtį sau ir visiems savo palikuonims. Tobulasis žmogus, Jėzus, atidavė save aukos mirtimi, ir tai darydamas jis atitiko kainą. Ši auka atpirko Adomą, taigi ir visus tuos, kurių kilmė kilo iš jo - visą žmonių giminę. Ši

"išpirka už visus", kaip ją apibūdino Paulius, atvėrė kelią visiems sugrįžti į gyvenimą.

Kitoje vietoje Paulius rašė: "Nes atlygis už nuodėmę yra mirtis, o nemokama Dievo dovana - amžinasis gyvenimas Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje". (Romiečiams 6, 23). Panaši mintis išsakyta Jono 3, 16-17: "Nes štai kaip Dievas pamilo pasaulį: Jis atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas siuntė savo Sūnų į pasaulį ne tam, kad pasaulį teistų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas".

Toliau Jėzus aiškino: "Niekas nėra teisiamas, kas jį tiki. Bet kas netiki į jį, jau yra nuteistas už tai, kad netikėjo į vienatinį Dievo Sūnų." (Jono 3, 18). Šie tekstai atskleidžia, kad visas pasaulis dėl savo paveldimumo yra pasmerktas mirčiai ir kad išlaisvinimas iš šio pasmerkimo bei galimybė atkurti tobulą gyvenimą buvo suteikta per Kristų. Tačiau šis atkūrimas priklauso nuo asmens tikėjimo ir pritarimo, kuriam ši meilės kupina nuostata buvo suteikta.

Šiais laikais tie, kurie, sužinoję apie šią Dievo malonės nuostatą, priima ją su paklusnumo ir visiško atsidavimo dieviškajai valiai sąlygomis, vadinami "išteisintais", laikomi teisiais Dievo akyse. Paulius

rašė: "Taigi, kadangi tikėjimu tapome teisūs Dievo akyse, turime taiką su Dievu dėl to, ką dėl mūsų padarė mūsų Viešpats Jėzus Kristus". (Romiečiams 5,1). Tie, kurie neatėjo pas Kristų su visišku tikėjimu, paremtu visišku savo gyvenimo atsidavimu vykdyti Dievo valią sekant Jėzaus pėdomis, šiuo metu nesinaudoja šia "taika su Dievu". Jie vis dar yra nuo Jo atstumti dėl nuodėmės - vis dar pasmerkti mirčiai.

Nėra kito būdo išgelbėti nuo mirties, kaip tik per Kristų. Kalbėdamas apie Jėzų, Petras sakė: "Nėra išgelbėjimo niekur kitur! Dievas nėra davęs po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti". (Apd 4, 12). Priežastis, kodėl nėra kito išgelbėjimo nuo mirties, kaip tik per Jėzų, yra ta, kad Jis vienintelis pralijo savo tobulą žmogišką kraują už nuodėmės prakeiktą ir mirštančią rasę. Šventajame Rašte pralietas kraujas yra išlietos gyvybės simbolis, o Jėzus "išliejo savo sielą mirčiai", kad Adomas ir visi jo palikuonys turėtų galimybę gyventi. Iz 53, 12

Kai tikėjimu priimame Kristaus pralieto kraujo nuostatas ir atsiduodame dieviškajai valiai, pamatome, kad tai ne vien tikėjimas. Paulius rašė: "Juk jums suteikta ne tik privilegija tikėti Kristumi, bet ir privilegija kentėti už Jį". (Filipiečiams 1, 29). Yra daugybė Raštų ištraukų, rodančių, kad krikščionių

privilegija yra kentėti kartu su Jėzumi. Laiške Timotiejui Paulius rašė: „Tai patikimas pasakymas: Jei su Juo mirsime, su Juo ir gyvensime. Jei iškęsime sunkumus, kartu su Juo ir viešpatausime. Jei jo išsižadėsime, jis išsižadės mūsų". 2 Timotiejui 2, 11-12.

Mirusiesiems

Šį dieviškosios valios visiems tikintiesiems aspektą Paulius pamini kalbėdamas apie mirusiųjų prisikėlimą. Matyt, Korinto bažnyčioje buvo tokių, kurie netikėjo Jėzaus prisikėlimu. Jis pabrėžia, kad jei Kristus nebuvo prikeltas iš numirusių, tuomet nėra jokios vilties, kad kuris nors iš mirusiųjų bus sugrąžintas į gyvenimą. Priešingai, jis parodo ne tik tai, kad Jėzus buvo prikeltas iš numirusių, bet ir tai, kad visi per Jį bus prikelti iš numirusių ir turės galimybę būti sugrąžinti į tobulą gyvenimą. 1 Korintiečiams 15, 12-22

Apaštalas aiškiai parodo, kad tai bus pasiekta per Kristaus valdžią ir kad jis valdys tol, kol visi priešai bus palaidoti po jo kojomis. Bus sunaikinta net pati mirtis. Kai šis šlovingas darbas bus baigtas, Kristaus karalystė bus perduota Tėvui, kad Jis "visur ir visame

kame būtų visiškai aukščiausias". 1 Korintiečiams 15, 24-28

Prie to Paulius priduria šiuos žodžius: "Ir kodėl mes patys turime rizikuoti savo gyvybe kas valandą? Juk prisiekiu, brangūs broliai ir seserys, kad kasdien susiduriu su mirtimi. Tai taip pat tikra, kaip ir mano pasididžiavimas tuo, ką Kristus Jėzus, mūsų Viešpats, padarė jumoje. Ir kokia vertė buvo kovoti su laukiniais žvėrimis - tais Efezo gyventojais, - jei nebus prisikėlimo iš numirusių? O jei nebus prisikėlimo, tai puotaukime ir gerkime, nes rytoj mirsime!" 29-32 eilutės.

Čia mums primenama, kad tikrieji Kristaus tikintieji - tie, kurie šiuo metu iš tikrųjų seka Jo pėdomis - kenčia ir miršta kartu su Juo. Paulius aiškina, kad tai daroma "mirusiųjų" žmonijos pasaulio vardu, nurodydamas, jog mirusieji tam tikru būdu gaus naudos iš Jėzaus sekėjų kančių ir mirties. Iš tiesų tai yra vienas iš svarbių didžiojo Dievo sumanymo suteikti gyvybę žmonijos pasauliui bruožų. Šventajame Rašte į tai atkreipiamas mūsų dėmesys įvairiais būdais. Vienas iš jų - per pažadą, kurį Dievas davė Abraomui, kad per jo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės. Pradžios 12,3; 22,18

Paulius įvardija, kad ši pažadėtoji Abraomo palikuonė yra Jėzus, ir priduria: "Ir visi, kurie per krikštą susijungė su Kristumi, apsiliko Kristumi... Dabar, kai priklausote Kristui, esate tikri Abraomo vaikai. Jūs esate jo paveldėtojai, ir Dievo pažadas Abraomui priklauso jums". (Galatams 3, 16-27-29). Čia akivaizdu, kad tie, kurie pakrikštyti Kristuje ir yra ištikimi, kartu su Juo paveldės pažadą palaiminti visas žemės gimines. Kadangi tos "žemės šeimos", kurios bus palaimintos, yra arba mirusios, arba mirstančios, logiška manyti, kad pakrikštytieji į Jėzų Kristų, simboliškai kalbant, yra "pakrikštyti už mirusiuosius". Šiuo krikštu jie įrodo, kad yra verti ir yra pasirengę tam didžiajam būsimam darbui - palaiminti visas žemės šeimas.

Krikštas išsamiau paaiškintas

Šventajame Rašte leidžiamas krikščionių panardinimas į vandenį yra tik simbolis arba tikrojo krikšto, kuris yra ne į vandenį, bet į Kristų, tiksliau, į Jo mirtį, paveikslas. Paulius teigia: Krikšto žodžiai: "O gal pamiršote, kad, susijungę su Kristumi Jėzumi krikštu, mes susijungėme su Juo ir Jo mirtyje? ... Kadangi buvome su juo sujungti jo mirtyje, tai ir mes

būsime prikelti gyvenimui, kaip jis buvo". Romiečiams 6:3,5

Koks buvo Jėzaus mirties "panašumas"? Apaštalas toliau aiškina: "Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmės galiai..." (10-11 eilutės). Jėzus niekada nebuvo nusidėjęs. Todėl Jo mirtis "nuodėmei" buvo aukos mirtis už nuodėmės prakeiktą žmonijos pasaulį. Mūsų pasodinimas kartu su Juo per krikštą į mirtį taip pat yra aukos mirtis. Paulius rašė: „Prašau jus atiduoti savo kūnus Dievui dėl viso to, ką Jis dėl jūsų padarė. Tegul jie būna gyva ir šventa auka - tokia, kokia Jam bus priimtina. Tai iš tiesų yra būdas Jį garbinti". Romiečiams 12,1

Kalbėdamas apie savo krikštą į aukos mirtį, Jėzus sakė: "Bet aš turiu priimti krikštą, ir kokia prievarta manęs laukia, kol jis bus atliktas!" (Luko 12, 50). Graikiškas žodis, čia išverstas kaip "užbaigtas", reiškia būti suvaržytam arba užimtam. Akivaizdu, kad mūsų Viešpats turi omenyje paskutines savo tarnystės valandas, kai Jis bus suimtas ir nužudytas. Taigi Jo krikštas tiesiogine prasme turėjo būti "krikštas mirčiai".

Kai du mokiniai paprašė leisti jiems sėdėti Jo karalystėje: vienam dešinėje, o kitam kairėje, Jėzus

jiems atsakė: "Jėzus atsakė: "Jūs nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš geriu, arba būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas?" (Mk 10, 35-38).

Šie du mokiniai pasakė, kad jie gali patirti tai, apie ką kalbėjo Jėzus, todėl jis pasakė: "Jūs gersite taurę, kurią aš geriu, ir būsite pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu pakrikštytas". (39 eilutė). Žodis krikštyti reiškia "palaidoti", o šiuose įvairiuose tekstuose kalbama apie mūsų valios palaidojimą Dievo valiai. Dievo valia buvo, kad Jėzus aukotųsi mirtimi už pasaulio nuodėmės, todėl Mokytojo valios palaidojimas į dangiškojo Tėvo valią reiškė ir Jo krikštą mirtyje. Panašiai ir Jėzaus mokiniams Dievo valia yra sekti paskui savo Mokytoją į mirtį, būti pakrikštytiems Jo krikštu, kurį Paulius aiškina kaip krikštą į mirtį.

Jėzaus paaukota mirtis panaikino Adomo giminės mirties nuosprendį; tam nereikia jokios kitos aukos. Tačiau pasaulį, išlaisvintą iš pasmerkimo, reikia apšviesti dėl Kristaus aukos darbo. Be to, žmoniją reikia pakelti iš protinio ir moralinio nuopuolio ir apvalyti nuo visų užsitęsusių nuodėmės padarinių, kad būtų atkurtas Adomo prarastas tobulumas. Ištikimi Jėzaus sekėjai, pasodinti drauge pagal Jo

mirties panašumą, turi dalyvauti šiame nušvitimo ir atkūrimo darbe.

Pasaulio sutaikinimas

Susitaikymą galima apibrėžti kaip nesutarimų, prieštaravimų ar konfliktų sureguliovimo ar išsprendimo procesą, kurio metu dvi ar daugiau šalių vėl gali būti palankios viena kitai. Paulius rašė apie žmonijos susitaikymą su Dievu: "Jis per Kristų sugrąžino mus pas save. Ir mums Dievas davė šią užduotį sutaikinti žmones su Juo. Juk Dievas Kristuje sutaikino pasaulį su savimi, nebeįskaitydamas žmonėms jų nuodėmių. Ir jis mums davė šią nuostabią sutaikinimo žinią". 2 Korintiečiams 5,18-20

Iš šios ištraukos matyti, kad pasiaukojantys Mokytojo sekėjai kartu su juo dalyvauja "šioje nuostabioje sutaikinimo žinia" - žmonijos pasaulio sutaikinimo su Dievu darbe. Šis darbas kyla iš Dievo, didžiojo pražuvusios rasės išgelbėjimo plano autoriaus. Jo planas buvo įgyvendintas per Jėzų: "Dievas sutaikino pasaulį su savimi Kristuje". Tuomet mes, Kristaus sekėjai, įsijungiame į šį sutaikinimo darbą, kurį Jis numatė, kaip Kristaus atstovai. Mums duotas arba "mums patikėtas" "sutaikinimo žodis".

21 eilutėje rašoma: "Juk Dievas padarė Kristų, kuris niekada nenusidėjo, atnaša už mūsų nuodėmės, kad per Kristų būtume sutaikinti su Dievu." (2 Korintiečiams 5,21). Čia paaiškinamas pagrindas, kuriuo remdamasis Dievas mus, pagal paveldėjimą priklausančius nuodėmės prakeiktai ir mirštančiai giminei, gali panaudoti sutaikinimo darbe. Pirmiausia todėl, kad Kristus pasirūpino mūsų sutaikinimu, o priėmus šį pasirūpinimą mes tampame "sutaikinti su Dievu per Kristų". Mes nieko nepridedame prie kraujo, kuriuo esame sutaikinti, vertės, tačiau to kraujo galia įvykdo mūsų sutaikinimą, ir Dievas laiko mus teisiais bei suteikia mums privilegiją kartu su Kristumi dalyvauti kitų sutaikinimo darbe.

Paulius tęsia 6 skyriaus pirmoje eilutėje: "Raginame jus nepriimti Dievo malonės veltui". Kokia nuostabi yra Dievo malonė, kurios apaštalas ragina mus nepriimti veltui! Ši privilegija būti darbininkais kartu su Juo yra darbas, apimantis du Dievo išganymo plano amžius - dabartinį Evangelijos, arba krikščioniškąjį, amžių ir būsimąjį Mesijo amžių. Kristus pavedė savo sekėjams eiti į visą pasaulį ir skelbti Evangeliją (graikiškai - gerąją žinią) per sutaikinimo žodį. (Mt 24, 14; Apd 1, 8). Šiam darbui reikia aukos, savo gyvybės atidavimo tarnaujant

Viešpačiui. Būtent tai susiję su mūsų krikštu į mirtį su Kristumi, mūsų kančia ir mirtimi kartu su Juo.

Tuomet, kaip matėme, artėjančio mesijinio amžiaus, kai visi Kristaus kūno nariai bus surinkti ir paruošti, darbas bus sutaikyti ir sugrąžinti likusią žmoniją į gyvenimą. Paulius rašė: " savo malonės laiku aš jus išklausiu ir išgelbėjimo dieną jums padėjau". 2 Korintiečiams 6, 2.

Frazė "išgelbėjimo dieną" reiškia ne atskirų žmonių gyvenimą, bet Dievo plano laikotarpį - dabartinį Evangelijos amžių, kai dangiškasis Tėvas priima savo žmonių auką ir skiria jiems savo plano vykdytojų vaidmenį. Šiame tekste Paulius iš dalies cituoja Iz 49, 8-9: "Štai ką sako Viešpats: "Tinkamu laiku atsakysiu tau. Išganyimo dieną aš tau padėsiu. Apsaugosiu tave ir atiduosiu žmonėms kaip savo sandorą su jais. Per tave vėl atkursiu Izraelio žemę ir ją skirsiu saviesiems. Kaliniams sakysiu: 'Išėikite į laisvę', o tiems, kurie yra tamsoje: 'Ateikite į šviesą'. Jie bus mano avys, ganomos žaliose ganyklose ir ant kalvų, kurios anksčiau buvo plikos".

Dangiškasis ir žemiškasis išgelbėjimas

Šiuo metu tie, kurie per tikėjimą naudojami Dievo per Kristų jiems suteiktomis gyvenimo atsargomis, jei bus ištikimi iki mirties, bus iškelti į šlovę, garbę ir nemirtingumą. (Romiečiams 2, 7). Laiške hebrajams 3, 1 apie juos kalbama kaip apie "pašauktuosius į dangų". 2 Pt 1, 4 jie apibūdinami kaip gavę pažadus, kuriais galės tapti "dieviškosios prigimties", kuri yra Dievo prigimtis, dalininkais. Laiške romiečiams 5, 2 jie vaizduojami kaip besidžiaugiantys "laukimu dalyvauti Dievo šlovėje".

Dieviškoji prigimtis yra ne tik nemirtingumas, bet ir gyvybės šaltinis. Štai kodėl, kaip ir anksčiau cituotame Iz 49, 8-9, tie, apie kuriuos kalbama kaip apie Dievo išsaugotus per visus išbandymus, kai jie kenčia kartu su Kristumi Jo krikšto mirtyje, vaizduojami kaip sakantys kaliniams: "Išeikite", o tiems, kurie yra tamsoje: "Parodykite save". Tai "kaliniai", didžioji likusi žmonijos dalis, tiek mirusiųjų, tiek gyvųjų, kurie per Kristų ir Jo ištikimus sekėjus bus išvesti iš Adomo mirties vergijos. Tačiau jie nebus išaukštinti iki dieviškosios prigimties, kaip Bažnyčia, bet bus išvesti "paveldėti apleistų paveldų".

Tai yra gyvenimo žemėje paveldas ir žemės valdžia, kuri buvo duota Adomui, bet kurią jis prarado dėl nuodėmės. Šis žemiškojo gyvenimo paveldas buvo atpirktas Kristaus krauju, ir Bažnyčia kartu su Juo atkurs šį paveldą visiems, kurie paklus tos tūkstantį metų truksiančios palaiminimų karalystės įstatymams, per kuriuos mirusieji, už kuriuos dabar krikštijami tikri krikščionys, bus apšviesti ir jiems bus suteikta galimybė sugrįžti į tobulą žmogiškąjį gyvenimą.

Kaip esame dėkingi, kad mūsų mylintis ir amžinas Dievas visą šią "išganymo dieną", kuri, kaip tikime, jau artėja prie pabaigos, nuolat padėjo savo pasiaukojančiai tautai! Džiaugiamės, kad dėl Kristaus kraujo nuopelnų mūsų dangiškasis Tėvas priima savo žmonių aukas ir leidžia išbandyti jų ištikimybę Jam, tikėdamasis galutinio išaukštinimo iki dieviškosios prigimties.

Kaip matėme, net ir tuo metu, kai vyko jų mirties krikštas, Viešpats naudojo juos kaip savo didžiojo išgelbėjimo plano bendradarbius. Kitame amžiuje jie ir toliau bus naudojami kaip sutaikinimo tarnai, nes perteiks sutaikinimo ir atkūrimo žinią visai žmonijai, kol galiausiai šis Viešpaties pažinimas pripildys

žemę, "kaip vandenys užlieja jūrą". Izaijo 11,9; Habakuko 2,14

Būtent per Bažnyčią, kaip Kristaus ambasadorių, ir naudojant sutaikinimo žodį, žinios apie Jėzaus suteiktą "išpirką už visus" tinkamu laiku bus "liudijamos", arba paskelbtos visiems. 1 Timotiejui 2, 3-6

Nuotaka

Simboliška kalba Biblija kalba apie visą tikinčiųjų bažnyčią - visus tuos, kurie dabartiniame Evangelijos amžiuje yra pasodinti kartu pagal Jėzaus mirties pavyzdį - kaip apie Kristaus "nuotaką". Apreiškimo 19, 7 Jėzus minimas kaip "Avinėlis" dėl atpirkimo aukos pobūdžio. Skaitome: "Avinėlis - tai avinėlis: "Džiaukimės ir linksminkimės, atiduokime Jam garbę, nes atėjo Avinėlio vestuvės, ir Jo žmona pasiruošė".

Šiuo metu "ruošiami" tie, kurie susivienys su Jėzumi šlovėje ir kartu su Juo dalyvaus žmonijos atkūrimo Mesijo amžiuje, pareikalavo daug aukų ir kančių. Paties Jėzaus tarnystė daugiausia buvo pasiaukojimas, kuris baigėsi mirtimi. Raštai ragina

mus būti panašius į Jį, simboliškai būti palaidotiems su Juo per krikštą mirtyje.

Būsimosios nuotakos puošmena yra ne tik nesavanaudiška meilė, skatinanti aukotis dėl kitų, bet ir nuolankumo ir paklusnumo puošmena vykdant Dievo valią. Iš tikrųjų tai turtingas visų Šventosios Dvasios vaisių ir malonių derinys. (Gal 5, 22-23; 2 Pt 1, 5-7). Tik tada, kai kiekvienas būsimasis būsimosios Kristaus nuotakos narys bus taip "gražiai aprengtas savo vyriui", o visuma išvesta į "pirmąjį prisikėlimą", įvyks Avinėlio ir Jo nuotakos santuoka. Apreiškimo 21:2; 20:6

Tada išsipildys Apreiškimo 22:17 eilutė, nes tik tada bus užbaigta nuotakų klasė. Tekste rašoma: "Dvasia ir nuotaka sako: "Ateik". Kiekvienas, kuris tai girdi, tegul sako: "Ateik". Tegul ateina kiekvienas, kuris yra ištroškęs. Tegul kiekvienas, kuris trokšta, laisvai geria iš gyvybės vandens". Mums pranešama, kad "Dvasia", šventoji Dievo galia ir įtaka, pasireiškianti per Jo Sūnų Jėzų Kristų, ir "nuotaka", ištikimoji Bažnyčia, bus priemonės, kuriomis žmonija bus pakviesta gerti "gyvybės vandenį". Taip dar kartą atsiskleidžia, kokią išskirtinę vietą išganymo plane užima tie, kurie yra pasodinti kartu pagal Jėzaus mirties panašumą.

Nenuostabu, kad Paulius pabrėžia, kokia beprasme būtų krikščionių kančia ir mirtis, kokia tuščia mūsų krikšto už mirusiuosius prasmė, jei nebus mirusiųjų prisikėlimo! Tačiau mes žinome, kad mirusiųjų prisikėlimas bus, nes Kristus, "pirmasis vaisius", jau buvo prikeltas iš numirusių ir iškeltas į dangiškąją šlovę. (1 Kor 15, 23). "Pirmasis prisikėlimas" apims visus, kurie kentėjo ir mirė kartu su Juo, kad galėtų gyventi ir viešpatauti kartu su Juo, tačiau ši šlovinga viltis gali būti įgyvendinta tik per ištikimybę "iki mirties". Apreiškimo 2, 10

Džiaugiamės užtikrinta dieviškąja pagalba tiems, kurie aukoja savo gyvybes. Viena didžiausių paskatų būti ištikimiems yra Šventojo Rašto pažadas, kad mūsų "krikštas už mirusį" pasaulį šiuo metu bus sukauptas jų galutinei naudai kitame Dievo plano amžiuje. Jei būsime ištikimi, dalyvausime didžiajame būsimame darbe - mirusiųjų pasaulio atgaivinime, jo apšvietime, sutaikinime su Dievu ir suteiksime jiems galimybę gyventi amžinai. Koks šlovingas rezultatas pažadėtas Dievo žodyje!

Tinkamai melstis

***Pagrindinė eilutė: "Melskitės taip: "Tėve mūsų, kuris esi danguje, tebūnie šventas tavo vardas."
Mato 6:9***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Mato 6:5-15***

Jėzui baigus "melstis vienoje vietoje", vienas mokinyš paprašė: "Viešpatie, išmokyk mus melstis". (Lk 11, 1-4). Neturėtume manyti, kad šis mokinyš, užduodamas šį klausimą, niekada anksčiau nesimeldė. Tačiau mokiniai, regis, suprato, kad Jėzaus mokymas ne tik gerokai skiriasi nuo Rašto aiškintojų ir fariziejų mokymo įvairiais klausimais, bet ir Jo maldos būdas buvo kitoks. Todėl jie norėjo gauti jo pamokymus apie maldą.

Jėzaus pamoka apie maldą aprašyta Luko ir Mato evangelijose. (Lk 11, 1-13; Mt 6, 5-15). Neturime suprasti, kad Jėzus norėjo, jog melsdamiesi pažodžiui pakartotume Jo žodžius, bet veikiau sakė:

"Štai kaip turėtumėte melstis". Kitaip tariant, Jėzus mums davė ne tikslūs žodžius, kuriuos turėtume sakyti, bet pateikė bendrą maldos stiliaus ir turinio pavyzdį - paprastą, trumpą, tiesioginį, tvarkingą ir pagarbų. Todėl turėtume vengti kiekvienoje maldoje kartoti tuos pačius formalius žodžius arba manyti, kad sakydami ilgą maldą padarysime įspūdį klausytojams ar kaip nors būsime priimtinesni savo Dangiškajam Tėvui. Mato 6, 7

"Tėve mūsų, kuris esi danguje". (9 eilutė). Žydams posakis "Tėve mūsų" buvo naujas, nes jie buvo "tarnų" tauta. (Ezros 5, 11; "Kelias-hau-my-ja" 1, 6). Tačiau Naujajame Testamente apaštalas apie Jėzų priėmusius žydus teigia: "Jiems jis davė galią (graikiškai - privilegiją) tapti Dievo sūnumis". (Jn 1, 12). "tebūnie Tavo vardas šventas" išreiškia pagarbų Dievo gerumo ir didybės garbinimą bei vertinimą. Mūsų pirmoji maldos mintis turėtų būti apie Dievą, o ne apie save ar kitus mums brangius žmones.

"Tegul greitai ateina Tavo karalystė." (Mato 6:10). Turėtume melstis, kad greičiau ateitų Dievo karalystė, kuri, kaip Jis pažadėjo, palaimins visą žmoniją ir bus amžinas sprendimas visoms dabartinio pasaulio problemoms, bėdoms ir blogiui.

Ši karalystės viltis padės mums įveikti šiandienos išbandymus ir sunkumus, kai apmąstysime palaiminimo visiems laiko perspektyvą.

"Teesie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje." Turėtume išreikšti savo pasitikėjimą, kad Dievas išpildys visus savo pažadus. "Duok mums šiądien maisto, kurio mums reikia." (11 eilutė). Turėtume pripažinti savo nuolatinę priklausomybę nuo Dievo, priimdami Jo apvaizdos rūpestį ir vadovavimą mūsų kasdieniam gyvenimui tiek dvasiniais, tiek laikiniais klausimais.

"Atleisk mums mūsų nuodėmes, kaip ir mes atleidome savo kaltininkams." (12 eilutė). Mes dažnai neatitinkame tobulų Dievo standartų, todėl maldoje turėtume išreikšti, kad mums reikia Jo užuojautos ir gailestingumo, prašyti atleidimo Gelbėtojo nuopelnais ir išreikšti troškimą keistis. Taip pat turėtume prašyti savo Dangiškojo Tėvo padėti mums išsiugdyti gailestingumą kitiems, kurie gali nusidėti prieš mus. Mato 5:44

"Neleisk mums pasiduoti pagundai, bet gelbėk mus nuo piktojo". (Mato 6, 13). Turėtume prašyti, kad Dievas vadovautų mūsų gyvenimo žingsniams, kad ant mūsų neužgriūtų joks išbandymas, kurio

negalētume pakelti, ir kad Jis padētu mums mokytis
iš išbandymu, kuriuos leidžia mums augti. (1
Korintiečiams 10, 13; Romiečiams 8, 28). Taigi
matome Jēzaus mums duotā maldos būdā, kad
būtu malonūs Dievui, kai iš širdies išreiškiamo
Jam savo troškimā vykdyti Jo valiā. Efeziečiams 6, 6

Jonas Krikštytojas

***Pagrindinė eilutė: Jonas Krikštytojas: "Sakau jums tiesą: iš visų, kurie kada nors gyveno, niekas nėra didesnis už Joną Krikštytoją. Tačiau net mažiausias žmogus Dangaus karalystėje yra didesnis už jį!"
Mato 11:11***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Mato 11:7-15***

Ir Malachijas, ir Izaijas pranašavo, kad Dievas išsirinks asmenį, kuris iš anksto "paruoš" Viešpaties kelią. (Malachijo 3, 1; Izaijo 40, 3-5; Mato 11, 10). Šis ypatingas pasiuntinys buvo Jonas Krikštytojas. Viešpaties angelas pranešė Jono tėvui, kad jo žmona, būdama garbaus amžiaus, pagimdys sūnų ir jie turi jį pavadinti Jonu. Apie Joną angelas pranešė, kad "jis daugelį izraelitų atvers į Viešpatį, jų Dievą... Jis paruoš žmones Viešpaties atėjimui". Luko 1, 5-17

Kai Jėzui sukako trisdešimt metų, jis atėjo pas Joną, kuris "skelbė, kad žmonės turi krikštytis, kad parodytų, jog gailisi dėl savo nuodėmių". Pamatęs

Jėzų, Jonas paskelbė: "Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes". Tuomet Jėzus paprašė Jono Jį pakrikštyti. Jėzui išlipus iš vandens, "Jonas davė tokį liudijimą: Aš mačiau Dvasią, nusileidžiančią iš dangaus kaip balandį ir pasiliekančią ant jo". Luko 3, 2-23; Jono 1, 19-34

Vėliau, kai Jonas buvo uždarytas į kalėjimą, Jėzus miniai paskelbė mūsų raktinės eilutės žodžius: "Tačiau kas yra mažiausias dangaus karalystėje, tas didesnis už jį. Mato 11, 11

Žodžių junginys "dangaus karalystė" reiškia dvasinį Mesijinės karalystės etapą, kuris prasidėjo Kristaus žemiškosios tarnystės ir mirties metu. Ji tęsiasi per Sekmines, Dievo Šventajai Dvasiai išsiliejus ant asmenų, kurie pašventė savo gyvenimą tarnauti mūsų dangiškajam Tėvui. (Apd 2, 1-41; Rom 12, 1; Žyd 3, 1). Šis dangiškasis pašaukimas tęsiasi per visą Evangelijos amžių iki pat šių laikų.

Vienas iš Šventajame Rašte Jėzui priskiriamų titulų yra "Jaunikis". Grupė Jo ištikimų sekėjų taps Jo "nuotaka". (Apreiškimo 19:7; 22:17). Jonas Krikštytojas aiškino: "Tas, kuris turi nuotaką, yra jaunikis, o jaunikio draugas, kuris stovi ir jį girdi, labai džiaugiasi dėl jaunikio balso". (Jn 3, 29). Jono

24 Aušra

tarnystė priklausė ankstesniam žydų amžiui, kuris netrukus turėjo baigtis. Tačiau kadangi jis mirė anksčiau, nei Jėzus atvėrė kvietimą dalyvauti "dangaus karalystėje", Jonas nebūtų laikomas "nuotakos" klasės nariu, nors ir džiaugėsi, kad yra "jaunikio draugas".

Jonui Krikštytojui, Abraomui, Izaokui, Jokūbui ir visiems pranašams bus atlyginta už ištikimybę - jie bus prikelti žemėje kaip tobuli žmonės. Jie bus "kunigaikščiai visoje žemėje", žemiškajame karalystės etape tarnaus kaip mokytojai ir pavyzdžiai visai žmonijai. Lk 13, 28; Ps 45, 16; Žyd 11, 4-40

Jėzui pareiškus, kad "kas mažiausias dangaus karalystėje, tas didesnis už jį", neturėtume daryti išvados, jog Jonas Krikštytojas ir visi kiti Šventajame Rašte minimi teisūs personažai, gyvenę prieš Kristaus žemiškąją tarnystę, buvo mažiau ištikimi nei Evangelijos bažnyčia. Greičiau tai reiškia tik tai, kad Dievas juos prikels kaip tobulus žmones žemėje, o Kristaus nuotaką pažadėjo prikelti kaip tobulas dvasines būtybes, suteikdamas joms nemirtingumą ir dieviškąją prigimtį. 2 Pt 1, 4; Rom 2, 7; 6, 3-5; 2 Tim 2, 11-12

Turtingas jaunuolis

***Pagrindinė eilutė: "Lengviau kupranugariui
pralįsti pro adatos ausį, negu turtingam įeiti į
Dievo karalystę.
Mato 19:24***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Mato 19:16-30***

Pas Jėzų atėjo daug turto turintis jaunuolis, atsiklaupė prieš jį ir paprašė: "Ką man daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?" (Morkaus 10, 17; Mato 19, 20; Luko 18, 18). Po trumpo jų pokalbio Jėzus tarė: "Jei nori būti tobulas (graikiškai: pilnas), eik, parduok savo turtą ir išdalyk vargšams, ir turėsi lobį danguje", "imk kryžių ir sek paskui mane". Tai išgirdęs jaunuolis "nuliūdęs nuėjo, nes turėjo daug turto". Mato 19, 21-22; Morkaus 10, 21-22

Tada Jėzus tarė savo mokiniams: "Turtingam sunku įeiti į dangaus karalystę". Po to Jis pridūrė žodžius, esančius mūsų raktinėje eilutėje: "Lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, negu

turtingam įeiti į Dievo karalystę". Mokiniai "labai nustebė ir paklausė: "Kas gi gali būti išgelbėtas?" Jėzus atsakė: "Žmonėms tai neįmanoma, o Dievui viskas įmanoma". Mato 19, 23-26.

Anksčiau Jėzus buvo įspėjęs: "Vietoj to: "Kaupkite sau lobius danguje", nes "kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis". (Mato 6, 19-21). Be to, palyginime apie sėją Jėzus paaiškino, kad sėkla, kritusi tarp erškėčių, kurie vėliau išdygo ir užgniaužė sėklą, simbolizuoja tuos, kurie girdi Dievo žodį, "bet šio gyvenimo rūpesčiai ir turto apgaulė užgniaužia žodį ir padaro jį nevaisingą". Mato 13,22

Apaštalas Paulius įspėja: "Bet žmonės, kurie trokšta būti turtingi, pakliūva į pagundą ir pasiduoda daugelio kvailų ir žalingų troškimų spąstams, kurie juos įstumia į pražūtį ir pražūtį. Juk meilė pinigams yra visokio blogio šaknis. O kai kurie žmonės, trokšdami pinigų, nuklydo nuo tikrojo tikėjimo ir persmelkė save daugeliu vargų". 1 Timotiejui 6, 9-10

Tačiau turtingas žmogus, visiškai atidavęs savo širdį Viešpačiui ir nuoširdžiai ieškantis Dievo, gali nuolankiai ir nuolankiai atsiliepti į dangiškąjį pašaukimą ir išsiugdyti tokį charakterį, kuris patiktų dangiškajam Tėvui. Šventajame Rašte rašoma apie

kelis asmenis, kurie taip ir padarė. Zachiejus, nors ir būdamas vyriausias tarp muitininkų, "stengėsi pažvelgti į Jėzų" ir yra apibūdinamas kaip "turtingas". (Lk 19, 2-9). Juozapas iš Arimatėjos, kuris apibūdinamas kaip "turtingas žmogus", prašė Piloto Jėzaus lavono ir paguldė jį "į savo naują kapą". (Mt 27, 57-60). Prie Juozapo prisijungė Nikodemas, kuris atnešė labai daug kvepalų Jėzaus kūnui patepti, todėl ir jis turėjo būti turtingas. Jono 19, 39-42

Tačiau geriausias pavyzdys žmogaus, kuris buvo turtingas ir visiškai atsidavė mūsų dangiškajam Tėvui, yra Jėzus. "Nors jis buvo turtingas", pirmasis ir vyriausiasis iš visos Dievo kūrinių, tačiau dėl vargšės dejuojančios kūrinių "tapo vargšu" ir "nužengė iš dangaus". Jis savo noru tapo tobulu žmogumi ir atidavė savo gyvybę "kaip išpirką už visus, kad ji būtų paliudyta tinkamu laiku". 2 Korintiečiams 8, 9; Jn 3, 13; 6, 38-51; 1 Timotiejui 2, 5-6.

Palyginimas apie avis ir ožius

***Pagrindinės eilutės: Jis sėdės savo šlovingame soste: "O kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir visi angelai su juo, jis sėdės savo šlovingame soste. Visos tautos bus susirinkusios Jo akivaizdoje, ir Jis atskirs žmones, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių."
Mato 25:31-32***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Mato 25:31-46***

Šis palyginimas parodo, kada ir kaip vyks Mesijo karalystės žemiškojo etapo darbai. Palyginimas prasideda: "Kai Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje". "Žmogaus Sūnus" yra mūsų Viešpats Jėzus. (Mt 16, 13; Jn 5, 26-27). Kartu su Žmogaus Sūnumi "visi šventieji angelai" bus "su juo". Tai yra užbaigta Kristaus nuotaka. Apreiškimo 14, 1-4

Šiuo teiginiu nustatomas palyginimo laikas: "Jis sėdės savo šlovės soste". Vienas iš prisikėlusio Viešpaties ištikimiams krikščionims duotų pažadų yra toks: "Tam, kuris nugali, aš duosiu sėdėti su

manimi mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdžiu su savo Tėvu jo soste." (Apr 3, 21). Šioje eilutėje pateikiami du svarbūs teiginiai. Pirma, atlygis, pažadėtas visiems ištikimiesiems dabartinio Evangelijos amžiaus nugalėtojams, bus privilegija dirbti kartu su Juo kaip "karaliams ir kunigams", karaliauti su Juo, kad karalystės metu mokytų ir keltų žmoniją. (Apreiškimo 1, 5-6; 20, 4-6). Antra, kai ši žinia buvo perduota Jonui, Jėzus buvo "atsisėdęs" į savo Tėvo sostą, bet dar ne į savo sostą.

Taigi palyginimas nurodo į būsimą laiką, kai Kristus "sėdės savo šlovės soste". Tai įvyks tada, kai "visi šventieji angelai" bus kartu su Kristumi, t. y. kai visa Kristaus nuotaka bus užbaigta. Anksčiau Jėzus sakė savo mokiniams apie šį laiką: "Aš jums skiriu karalystę, kaip mano Tėvas man paskyrė, kad mano karalystėje valgytumėte ir gertumėte prie mano stalo ir sėdėtumėte sostuose". Luko 22, 29-30.

Šiame palyginyje žodis "šlovė" verčiamas iš graikų kalbos žodžio, reiškiančio "šlovė, labai akivaizdi". Apaštalas Paulius pateikia papildomą įrodymą, kad kai Kristus bus "labai akivaizdžioje" šlovėje, tai bus kartu su visais Viešpaties sekėjais, kurie buvo ištikimi iki mirties. Jis rašo: "Kai Kristus, kuris yra mūsų

gyvybė, pasirodys (graikiškai: bus labai akivaizdus), tada ir jūs kartu su juo pasirodysite šlovėje". (Kolosiečiams 3, 4). Žodis "šlovė" čia yra iš to paties graikiško žodžio, kuris Mato 25, 31 išverstas kaip "šlovė".

Kristaus karaliavimo metu "priešais jį bus surinktos visos tautos". Visi žinos apie Jo valdžią. Paskui, karalystės pabaigoje, tęsimas palyginimas, "jis jas atskirs... kaip piemu atskiria savo avis nuo ožių". (Mt 25, 32). Šis atskyrimas reiškia galutinį kiekvieno žmogaus išbandymą ir įvertinimą "pagal jo darbus", kuriuos jis parodys per karalystės teismo laikotarpį. Apaštalų darbų 17:31

Asmenys, priklausantys avių klasei, paveldės karalystę, nes per tą laiką išsiugdė ir savanoriškai parodė Dievo meilės charakterį, padėdami ir padrąsindami kitus. Asmenys, priklausantys ožkų klasei, per karalystės laikotarpį nerodys nė vienos iš šių savybių ir mėgausis jos palaiminimais tik sau. Jiems nebus leista gyventi amžinai. Apreiškimo 20:12-15